

[Svend Heiselberg]

klargjort, at regeringens mål er en fornuftig og afbalanceret udvikling i arbejdet med at skabe sikre og sunde arbejdspladser.

Inden jeg vender mig til ministerens redegørelse og til arbejdsdirektoratets redegørelse, vil jeg gerne fastslå, at venstre er tilfreds med, at vi i 1975 medvirkede til vedtagelse af arbejdsmiljøloven, hvilket også fremgik af min ordførertale i marts 1982. Vi vil gerne præcisere, at vi ikke ønsker at fravige sikkerhed og sundhed på arbejdspladserne, og at der skal ske en fortsat udbygning af de sikkerhedsmæssige hensyn.

Venstre er af den opfattelse, at det er nødvendigt, at medarbejderne inden for arbejdstilsynet i højere grad kommer ud på virksomhederne og rådgiver dem i stedet for blot at sidde hjemme og udstede bekendtgørelser og andre bestemmelser. Det er påfaldende, at der er sket mere end en fordobling af antallet af medarbejdere de sidste 5-6 år, fra 400 til ca. 850, når vi ved, at antallet af virksomhedsbesøg er faldet med ca. 40 pct. i forhold til antallet af ansatte i arbejdstilsynet. I arbejdsmiljølovens § 72 nævnes netop vejledning som den første blandt arbejdstilsynets opgaver, medens kontrol med lovens overholdelse er nævnt som sidste punkt.

Vi er endvidere af den opfattelse, at arbejdsmiljømæssige forbedringer ofte bedst løses i samarbejde mellem medarbejdere og de ansvarlige på de enkelte virksomheder.

Når dette er sagt, vil jeg sige, at vi nødvendigvis må fastholde intentionerne i arbejdsmiljøloven, der er, at lovens rammebestemmelser kommer til at hvile på en afbalanceret vurdering mellem hensynet til en stadig forbedring af sikkerheden og sundheden i arbejdsmiljøet og hensynet til virksomhedernes behov for at kunne planlægge og tilrettelægge deres drift på baggrund af en harmonisk udvikling.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg er af den opfattelse, at nogle af de myndigheder, som har til opgave at administrere arbejdsmiljøloven, ser en fare og risiko i alt, og at mange ugenemtænkte og pjattede cirkulærer og bekendtgørelser er sendt ud til virksomheder og offentlige instanser, uden at der er spekuleret over de økonomiske konsekvenser. Jeg tænker her specielt på hviletidsbestemmelserne, § 9-sikkerhedskurser inden for administrationsområdet, arbejdsstedsind-

retning med ovenlys og sidelys, at alt arbejde skal foregå indendørs, osv. osv.

Det er nødvendigt, at der, når der stilles krav om støjbekæmpelse og om sænkning af hygiejniske grænseværdier, anvises tekniske metoder til at løse problemerne, og at de tager hensyn til de konkurrencemæssige problemer over for udlandet. Det vil sige, at der skal laves økonomiske konsekvensberegninger.

Vedrørende regelsaneringen er det med tilfredshed, vi ser, at regeringen på arbejdsmiljøområdet har ophævet 27 bekendtgørelser, og at der vil ske en yderligere sanering på området.

Når man læser ordførertalerne ved debatten i marts 1982, efterlader de ingen tvivl om, at et flertal i Folketinget var af den opfattelse, at intentionerne med loven var ved at forsvinde. Det beklager vi, men desværre går det ofte således med bemyndigelseslove, at intentionerne bliver tolket ud fra en ideologisk opfattelse.

Hvis man læser den betænkning, venstre i 1975 enedes med socialdemokratiet og de radikale om, vil man kunne se i sp. 169 i Folketingstidende 1975-76, tillæg B:

»Flertallet er klar over, at flere af rammebestemmelserne i lovforslaget kun kan udfyldes med store økonomiske konsekvenser til følge for virksomhederne. I sådanne tilfælde bør arbejdsministeren ved reglernes udformning tillægge de udtalelser, der fremkommer fra de rådgivende instanser, afgørende betydning. I samme forbindelse henstiller flertallet, at der ved udfyldelsen af rammebestemmelserne tages hensyn til tilsvarende regler i udlandet.«

Dette citat er vigtigt at erindre, måske specielt for dem, der er sat til at administrere loven, og vi vil forlange, at det efterleves.

Arbejdstilsynet forsøger i deres i god tid udsendte måske lidt polemiske redegørelse at sætte lighedstegn mellem de arbejdsmiljømæssige tiltag i bl.a. de nordiske lande, men de konkurrencemæssige problemer og udgifterne for virksomhederne skal måles over et bredere spektrum.

Arbejdstilsynets redegørelse klarlægger også, at der foregår et løbende samarbejde om harmonisering af bestemmelser af arbejderbeskyttelsesmæssig karakter inden for EF, ligesom Fællesskabet har etableret et treparts rådgivende udvalg vedrørende arbejdsmiljø-